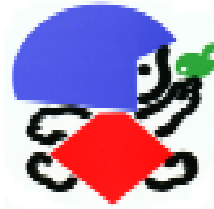

柔道

Judo exchange 2007

柔

De deelnemers

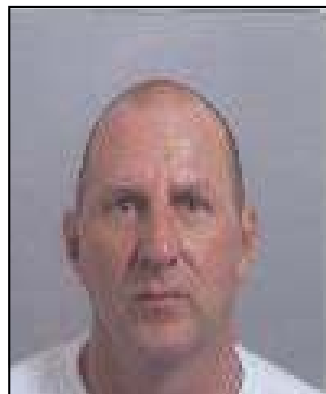
Jack Legranse
1ste dan Judo
6de dan Jiu Jitsu

Tjeerd van de Put
2de dan Judo

Johan Hendriks

Arie de Kort

Roy van Bijsterveldt
1ste kyu Judo

Sjoerd Schaap
1ste kyu Judo

De deelnemers

Hans van Raak
1ste dan Judo
2de kyu Jiu Jitsu

Maikel Hendrixx
1ste kyu Judo

Jordin Hendrixx
3de kyu Judo

Benjamin Renique
2de kyu Judo

Joris de Kort
2de kyu Judo

Daniel Knegtel
1ste kyu Judo

Bart de Brouwer
2de kyu Judo

乗

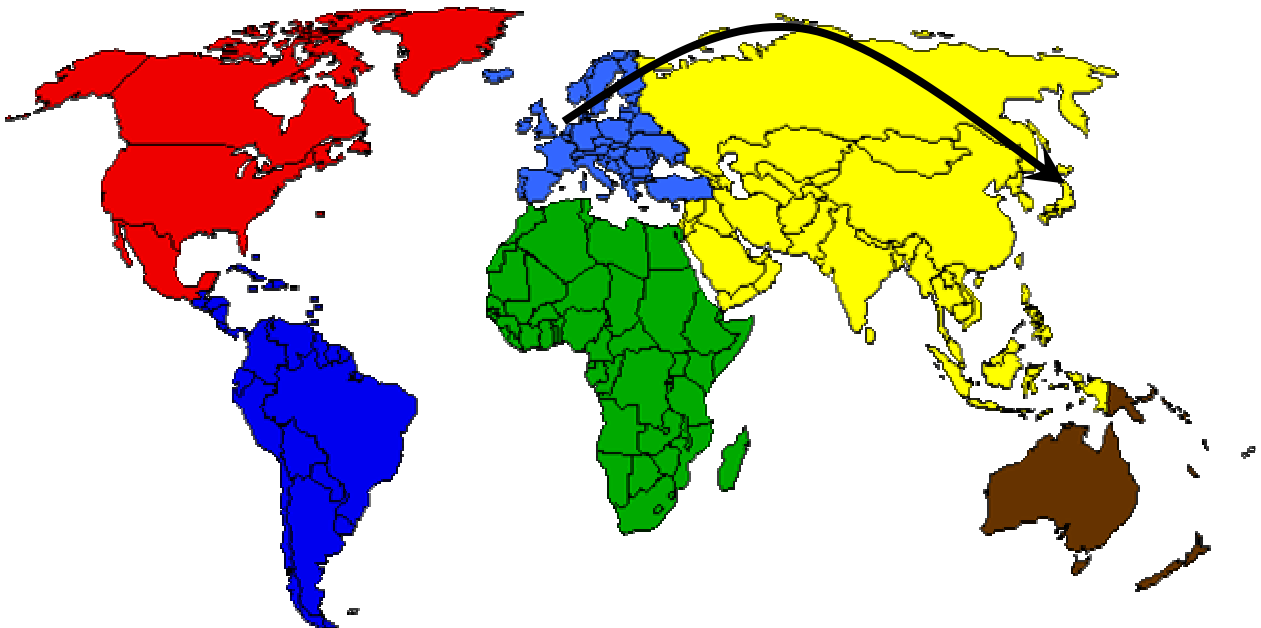
De reis

Vluchtgegevens:

30-07-2007 Amsterdam—Tokyo JL 412
07-08-2007 Tokyo — Amsterdam JL411

Afstand:	± 9200 km
Hoogte vlucht :	± 10000 meter
Snelheid:	± 850 km/uur
Temp.:	-48 ° C.
Tijdsduur	± 11 uur
Tijdverschil	7 uur.

De week van dag tot dag

DAG 1:

Na lang wachten begon op 30 juli voor ons eindelijk de reis naar het land van de rijzende zon.

Op schiphol kwamen we allemaal bij elkaar, vertrekhal 3. Wij dachten slim te zijn door de kortste rij te kiezen (stonden 5 personen te wachten). Uiteindelijk moesten we nog een dik uur wachten voordat we ingecheckt waren.

Na een lange vermoeiende reis van 12 uur werden we op Narita Airport opgewacht door een delegatie uit

Minamiashigara en Tjeerd van de Put, die al in Japan was voor een trainingsstage in de Kodokan. Na een hartelijk onthaal gingen we met de bus naar Minamiashigara.

Daar aangekomen werden we opgewacht door onze gastgezinnen en de betrokken bewoners. Er wachtte ons een heel feestelijk onthaal met heerlijk eten.

DAG 2:

De volgende ochtend was er een training in het sportcentrum. We werden verwelkomd door de lokale judoka's. Ze hadden allen een Nederlands vlaggetje in de

hand. Met een temperatuur van meer dan 30 graden was het zweten voor ons. De Japanse judoka's hadden er duidelijk minder last van. Het was zo warm dat er extra pauzes werden ingelast. Na een heerlijke lunch ging iedereen met zijn gastgezin op pad.

DAG 3:

Bij het verzamelen in de ochtend hadden we elkaar genoeg te vertellen over de avonturen van de dag ervoor. Samen stapten we in de bus, op weg naar een poppenmuseum. Hier zagen we een voorstelling van een traditioneel Japans poppenspel. Het instuderen van zo'n voorstelling duur ongeveer 2 jaar. Na de show werden we in de gelegenheid gesteld om zelf zo'n pop vast te houden. Dit is zeer uitzonderlijk en nog moeilijk ook.

Vervolgens hebben we het verhaal van Kintaro gehoord, een lokale legende. Later in de week is er een festival ter ere van Kintaro.

De week van dag tot dag

In de middag hadden we Japanse noedels als lunch. Dit was best lekker.

Vervolgens zijn we naar de Yuuhinotaki watervallen geweest. Deze liggen in een indrukwekkend natuurgebied.

Hierna reden we door naar de Sanijoji Tempels. Dit was Japan ten top. Na onze ogen uit te hebben gekeken naar de bouwstijl van de tempels en de rust die er heerst, werden we ontvangen door de monniken. Deze hebben voor ons een gebed gedaan. Dit gebed was voor een lang leven en een goede gezondheid.

Na een opfrissing volgde de vriendschapspartij, georganiseerd door de MSCA. Na een aantal woorden van dank door verschillende personen, waaronder de burgemeester, kan er een hapje en drankje genuttigd worden. Er heerste een zeer feestelijke stemming.

De kinderen zijn vermoeid en tevreden naar bed gegaan. Om morgen weer een nieuw avontuur tegemoet te gaan. Morgen en overmorgen gaan we op kamp.

DAG 4:

Vanochtend was het om 9.30 verzamelen op het sportcentrum. Iedereen had zijn kampeerpakket bij zich, want wij gaan twee dagen op kamp. Op het kamp aangekomen was iedereen onder de indruk van het mooie park. Nadat iedereen zijn slaapplek klaar had, kwamen we bij elkaar op het gezamenlijke plein. Daar begonnen we met het maken van deeg. Dit deeg was bedoeld voor het maken van slangenbrood. Dit deeg werd om een bamboestok gewikkeld en vervolgens boven een open vuur gebakken. Het brood smaakte met wat jam erg lekker.

Vervolgens werden er waterpistolen tevoorschijn gehaald om een echt watergevecht te houden met onze Japanse vrienden. Hierna gingen we bamboe craften. Jullie denken natuurlijk gelijk aan vloten bouwen. Dat deden wij ook, maar niets is minder waar. onder craften wordt verstaan het bewerken van bamboe. Bekers, eetstokjes, spelletjes en waterkannonen werden gemaakt uit bamboe. Het was een echte werkplaats.

Na het avondeten was er tijd voor het kampvuur en Japanse spelletjes. De avond werd afgesloten met mooi Japans vuurwerk wat de kinderen mochten afsteken.

Na het vuurwerk werd er gebruik gemaakt van een douche, om vervolgens gezamenlijk in een echt Japans bad te ontspannen. Hierna was het tanden poetsen en naar bed, want de volgende ochtend was het om 6.00 opstaan om vervolgens te ontbijten.

De week van dag tot dag

DAG 5:

Na het opruimen van de hutten en het ontbijten verlieten we het park. Hierna ging iedereen met zijn gastgezin iets leuks doen. Enkele gingen naar Mount Fuji, andere naar Hakone (natuurgebied), derde bezochten een museum. In de vanavond was er een Japans diner voor de gehele staf georganiseerd. Na heerlijk eten was er voor de liefhebber een karaoki. Hierna ging iedereen voldaan naar huis.

DAG 6:

Het is weer verzamelen bij het sportcentrum voor de laatste training. Deze wordt verzorgd door Tjeerd en Hans. Omdat er aan het eind twee teamwedstrijden zijn gepland kiezen de trainers voor een les in ne-waza (grondwerk). In Japan ligt de nadruk op staande werk dus de les viel in goede aarde. Zelfs de

Japanse trainers wa-

ren zeer te spreken over de training. Na de training werden er twee teamwedstrijden gehouden. Deze werden beide gewonnen door de Nederlanders met klein verschil. Leuk was dat bijna alle wedstrijden gewonnen werden op de grond.

Na de wedstrijden ontvingen de judoka's uit handen van de president van de judoclub van minami ashigara, meneer Ikeya, een deelnamecertificaat en een diploma voor hun huidige band. Hierna werden over en weer wat cadeautjes gegeven.

De rest van de dag werd gebruikt om met het Kintaro festival te bezoeken. Dit was een leuke happening.

DAG 7:

Vandaag vertrekken we naar Tokio. Dit betekende dat we afscheid moesten nemen van onze gastgezinnen. Dit ging niet zonder tranen en kussen. In Tokio werd eerst de Kodokan bezocht. Na een bezoek aan het museum mochten de judoka's even een van de dojo's in. Dit is zeer uitzonderlijk voor mensen die geen lid zijn van de Kodokan.

Nadat de souvenirshop was leeg gekocht gingen we naar de lunch. Deze bestond uit een traditionele Japanse lunchbox, gevuld met lekker Japan eten.

Na een bezoek aan Asakusa (grote tempel) ging de reis richting het hotel dichtbij Narita airport.

DAG 8:

Iedereen heeft goed geslapen en is klaar voor de terug reis. We zijn nu al door de douane heen en kunnen over een half uurtje het vliegtuig in om vervolgens aan de terug reis te beginnen met een hoop leuke herinneringen. De week is omgevlogen.

De week in beeld

Friendship party

Friendship party

Judoka's van 3 jaar geleden ontmoeten elkaar weer

Verslag van Maikel

Toen ik eind April hoorde dat ik naar Japan mocht was ik verbaasd, maar wel heel erg blij. We hebben eerst een training gehad bij meneer Legranse, Die training was best wel leuk.

Toen we vertrokken kregen we onze tickets, en vertrokken we apart naar schiphol. Toen we in het vliegtuig zaten was het best wel druk maar we zijn toch goed geland. Toen we langs de douane waren werden we hartelijk ontvangen door Tjeerd en wat Japanners. Daarna moesten we nog drie uur in een bus zitten. Toen we in Minamiashigara aankwamen kregen we een welkoms feest.

De eerste dag kregen we meteen een pittige training van de Japanners. De rest van de middag hadden vrij. En gingen we met het gastgezin iets leuks doen. Wij gingen met ons paps gastgezin naar een grote berg. met een kabellift

De 2de dag was heel leuk we zijn met de groep naar een poppenmuseum geweest. Daar hebben we een voorstelling gezien en mochten we de poppen vasthouden. Daarna zijn we naar de watervallen geweest helaas begon het toen een beetje te regenen. Als laatste zijn we die dag naar een mooie tempel. We mochten daar een gebed bijwonen.

De 3de dag gingen we met de hele groep naar een camping. Daar hebben we een watergevecht gehouden, de Nederlander VS de Japanners. En we hebben brood gebakken, dat was heel leuk. We hebben die middag als laatste bamboe mogen bewerken dat was echt super. 's Avonds hebben we met de hele groep gegeten. En daarna zijn we ons gaan douchen.

De 4de dag moesten we al om 6 uur op. We moesten alles inpakken en we moesten nog eten. Maar het voordeel was dat we om 10 uur weer terug waren. Toen hadden we de rest van de dag voor ons zelf.

Wij gingen samen met ons pap naar mount Fuji. Helaas zagen we niets omdat het bewolkt was. Daarna gingen we naar een dinosaurus museum. Daar kwamen we Roy en Sjoerd tegen. We hebben veel in het museum gezien. Daarna gingen wij alleen met ons gastgezin Bowlen, dat was echt lachen.

De laatste dag in Minamiashigara was heel gaaf. Als eerste kregen we een training van Hans & Tjeerd.

柔

Verlag van Maikel

Dat was wel leuk, daarna hebben we 2 keer team wedstrijden gedaan. De Nederlanders tegen de Japanners. Dat was een leuke ervaring. Na het lunchen hebben wij met ons gastgezin wat leuke dingen doen. 's Avonds gingen we samen met papa en ons gastgezin naar het Kintaro festival. Het was daar heel gezellig, en het vuurwerk was heel mooi.

De 7de was vervelend, want we moesten afscheid nemen van de Japanners. Toen gingen we met de bus naar Tokyo. Toen we in Tokyo waren gingen we eerst naar de Kodokan. Daar is Judo ontstaan, het was heel mooi in de Kodokan.

We gingen naar de 8ste verdieping en toevallig waren daar wedstrijden bezig. Dat was heel mooi om te zien. We zijn ook in het museum van de Kodokan geweest, daar staan veel mooie dingen. We mochten zelf in de training Dojo kijken daar mogen alleen mensen die de training volgen in.

De rest van de dag hebben we geshopt in Tokyo. Ik heb wat leuke dingen gezien en gekocht.

Kortom: het was geweldig in Japan.

Verslag van Tjeerd

Wederzijds respect en inzet om er een fantastische week van te maken. Zo zou ik de uitwisseling van de judoklub uit Tilburg met die van Minamiashigara typeren.

Ik was al een tijdje in Japan om mijn eigen judo te ontwikkelen. Toen de groep van mijn judoka's en begeleiders uit Tilburg arriveerden, trokken we van het grote en drukke Tokio naar het kleine en rustige Minamiashigara.

Daar een week verblijvend bij een super gastgezin viel me steeds iets op. Dat obstakels door verschillen in cultuur en taal werden overbrugd door interesse voor elkaar. Andere eetgewoonte en beperkt Engels vormen totaal geen probleem

als je jezelf ervoor openstelt. Ik had nooit gedacht dat je in zo'n korte tijd een band op kunt bouwen met iemand die een andere taal spreekt. Mijn gastvrouw, mevrouw Katou, sprak geen woord Engels. Toch voelde we elkaar feilloos aan, hetzelfde gold voor mijnheer Katou. De tranen van mevrouw Katou bij het afscheid zeiden meer dan 100 woorden.

Een andere bijzondere ervaring was om te merken dat de judotaal internationaal is. Zo werden er hele gesprekken over judo gevoerd door de trainers zonder veel Engels te gebruiken. Want je mening over judo breng je over met je lichaam. Een van de mooiste judo momenten was dat ik samen met mijn gastheer een videoband over het nage-no-kata zat te kijken. Ik weet zeker dat we die video ieder al zeker 100 keer hebben gezien. Toch zaten we als twee schooljongens de hele avond de video te bekijken. Toen kwam mevrouw Katou toch maar eens kijken waarom het zo rustig was. Toen ze ons zag maakte ze een opmerking van, ik had het kunnen weten; judo op tv.

Bij het vertrek uit Minamiashigara vertelde ik mevrouw Onoda; dat mooie ervaringen de brandstof zijn voor onze dromen en dat de jongens weer een hele tijd kunnen dromen over Japan. Dit is ook zo gebleken, want we zijn nu twee weken terug en iedereen praat alleen nog maar over Japan.

Tjeerd van de Put.

Verslag van Joris

Voor we in Japan waren moesten we eerst 12 uur vliegen. We vlogen met Japan airlines / jal. Toen we daar waren kregen we een diner. We hebben daar een mooie week gehad.

Het was woensdagmorgen. We kregen woensdag eerst een judo training. Die werd door Japanners gegeven. We hebben toen flink gezweet. Het was een leuke training.

Verder zijn we die dag met ons gastgezin weg geweest.

Donderdag was ook een drukke dag. Zijn we met een speciale citybus weg geweest.

Naar een poppenshow. Daarna zijn we gaan lunchen.

We zijn ook naar watervallen geweest. 's Avonds: een vriendschap party.

Vrijdag zijn we naar een kamp gegaan. Met verschillende japanners. Het was gezellig.

We hebben een water gevecht gehouden. 's Avonds een groot kampvuur.

Zaterdag moesten we het kamp opruimen, Dat was niet het leukste. Verder die dag zijn we met het gastgezin weg geweest.

Zondag judo training. Daarna lunch. Weg met het gastgezin. 's Avond naar het Kintaro festival.

Maandag naar Tokio met de citybus naar een luxe hotel. Maar eerst naar de Kodokan.

Dinsdag naar Nederland. Het was een leuke warme week.

Veel over de cultuur geleerd. Ik wilde eigenlijk nog langer blijven. Training daar is anders dan hier. De vloer voor de matten is anders dan hier. Het gastgezin was aardig. Op een dag zijn we naar een berg gegaan,

Die stond tegen over de Mount Fuji. We moesten met 4 treinen en een kabellift. Op de berg hebben we zwarte eieren gegeten ze waren best lekker. Ik wil nog een keer.

Groetjes, Joris de Kort.

De week in beeld

De training begint zo

Uitreiking diploma's

Samen op de foto

Verlag van Benjamin

Dag 1:

Ik ging om kwart over 5 opstaan, met de boot van Vlieland- Harlingen mee om 7 uur, dus dat was allemaal erg vroeg voor mij, maar ik had er wel zin in natuurlijk. Ik kwam rond half 2 al op Schiphol en toen heb ik nog gewacht op de rest van de groep. Het inchecken enzo ging allemaal makkelijker dan ik dacht. Het was voor mij de eerste keer in een vliegtuig en het was helaas minder bijzonder dan ik had gehoopt. Ik heb wel 3 keer dezelfde film gekeken in het vliegtuig.

Dag 2:

Toen we aankwamen in Tokio stond Tjeerd op ons te wachten en even later gingen we met de bus mee naar Minamiashigara. Tijdens de busreis merkte ik al wel dat het erg warm was in Japan maar het land zag er mooi uit. We kwamen in de avond aan waar we meteen al verwelkomd werden en kennis maakten met de mensen uit Japan in een zaal. Die avond hebben we ons allemaal in het Japans voorgesteld aan de mensen en met hen allemaal gegeten, ik vond het gelijk gezellig. Daarna ben ik samen met Joris met ons gastgezin mee geweest naar hun huis, daar hebben we hen eerst "mens erger je niet" geleerd, wat ze wel leuk vonden.

Dag 3:

Ik moest om 8 uur opstaan en na het ontbijt gingen we naar het sport center om te judoën, die training vond ik zwaar maar dat kwam volgens mij omdat het heel warm was daar. Na de training hebben we daar geluncht met McDonalds eten. Daarna ben ik naar een oud Japans kasteel geweest die er heel mooi uit zag van buiten, daarbinnen was ook een museum en daar zijn we ook wezen kijken. Die avond heb ik bij mijn gastgezin een sushi gegeten en die was lekkerder dan ik dacht.

Dag 4:

De volgende dag gingen we met de hele groep naar een poppenshow en dat was wel grappig want daarna mochten wij ook zelf die poppen vasthouden en bewegen. Daarna zijn we in het Museum geweest en daar hebben we het verhaal van Kintaro gezien. Toen we daar klaar waren gingen we met de bus naar een waterval toe en dat was echt mooi maar het ging toen wel regenen maar dat vond ik wel lekker fris. Weer daarna zijn we gaan kijken naar een tempel complex en hebben we ook een Boeddhistische dienst gezien en daar was ik bijna in slaap gevallen van die gongen waar ze op sloegen. Die avond hadden we nog een soort groot feest, met een goochelaar, een dans, hoepelspel en we hebben ons zelf opnieuw in het Japans voorgesteld.

Dag 5:

De volgende ochtend gingen we met z'n allen naar een camping. Daar hebben we in de middag een groot watergevecht gedaan, dat was leuk. 's Avonds

Verlag van Benjamin

hebben we brood aan een bamboestok gegeten en dat was wel lekker. Daarna hebben we nog wat spellen gedaan en we moesten proberen een meloen door te slaan met een bamboestok, dat was echt grappig. Later in de avond hebben we nog met klein vuurwerk rondgelopen en daarna gingen we met z'n alle naakt in bad en toen naar onze slaappleats, dat was een grote houten huisje waar wij allemaal op de grond lagen en die nacht was ook wel grappig vond ik.

Dag 6:

We gingen 's ochtends eerst met de hele groep ontbijten in een zaal en daarna terug naar onze gastgezinnen. Die middag ben ik met Joris, Arie en het gastgezin van Arie met de trein en een kabellift naar de berg Fuji gaan kijken maar we konden niks zien omdat er heel veel mist was. Maar we hadden daar wel nog zwarte eieren gegeten en ik had wat cadeautjes gekocht voor thuis.

Dag 7:

We gingen 's ochtends weer judoën en nu gaven Tjeerd en Hans les in het grondwerk en daarna hebben we nog wedstrijden gedraaid tegen de Japanse mensen. Die middag ben ik met mijn gastgezin gaan zwemmen, dat was echt leuk, in de avond zijn we naar het Kintarofestival geweest en daar moest ik proberen goudvissen te vangen met een papieren netje, maar dat was niet gelukt. Ik heb bij hun thuis toen ook nog tegen Joris op de Nintendo Wii gespeeld en dat was wel grappig.

Dag 8:

En toen gingen we naar Tokio naar de Kodokan kijken, dat was leuk en toen hebben we daar ook nog spullen van de Kodokan gekocht. Ik heb daar een zwarte band van de Kodokan gekocht. Daarna gingen we naar ons Hotel. We hebben ook nog die middag wat leuke dingen gekocht. In de avond hebben we nog bij de Mc gegeten en een wandelingetje door de stad gemaakt.

Daarna hebben we niet veel meer gedaan.

Dag 9:

's ochtends hebben we eerst nog lekker ontbeten in het hotel en naar vissen gekeken. Daarna gingen we met de bus naar het vliegveld en toen ging alles heel snel. De vliegreis terug vond ik wel wat leuker en ik had ook wel zin om terug te komen.

Ik ben blij dat ik aan deze uitwisseling heb mogen mee doen!

Benjamin

Verslag van Johan

Drie jaar geleden kwam ik in contact met Jack Legranse. Hij vroeg of ik voor een trainingsstage kinderen kon regelen die hier aan mee wilden doen. De training zou gegeven worden door sensei's uit Japan. Er was namelijk een Japanse judodelegatie in Nederland. Omdat het midden in de zomervakantie was, viel dit niet mee.

Een zestal kinderen van Judoklub Tilburg deden hieraan mee. Er volgde die week nog een officiële avond. Ik ben hier namens onze vereniging naar toe gegaan. Zo leerde ik de Vereniging Tilburg Minamiashigara kennen.

Jack vertelde dat hij hoopte over een jaar of drie weer naar Japan te kunnen gaan met een groep judoka's. Dit wilde hij met andere verenigingen doen. Ik zei als grap tegen hem dat ik dan wel mee zou gaan.

Drie jaar later is het zover. Voordat het zover was moest er nog een hoop geregeld worden. Naarmate de datum dichterbij kwam, werd het me duidelijk dat ik echt naar het land van de rijzende zon zou gaan. Uiteindelijk gaan 8 judoka's en 4 begeleiders onder leiding van Jack Legranse naar Japan. Ik weet niet wat ik moet verwachten en laat alles gewoon over mij heen komen. We werden in het buurthuis ontvangen alsof het een weerzien van vrienden is. De ontvangst was zeer hartelijk, alsof we elkaar al jaren kenden. Op de friendshipparty wordt dit weer eens herhaald. De burgemeester heet ons in het Nederlands welkom.

Tijdens de trainingsdagen zie je dat sport de kinderen heel dicht bij elkaar brengt. Zonder elkaar te verstaan, snappen ze elkaar toch en sporten ze samen. Dit wordt op het kamp nog eens bevestigd. Samen brood bakken, watergevechten houden, waar zelfs trainers aan deelnamen.

Thuis is ver weg en toch ook weer dichtbij, de gastvrijheid is enorm. Dit gevoel loopt als een rode draad door heel de week.

Lekker met de mensen praten over dagelijkse en niet-dagelijkse dingen. De gesprekken met mijn gastheer gaan soms met handen en voeten. Als we er echt niet uitkwamen, werd de vertaalcomputer er bij gehaald.

Tijdens de trainingsdagen zie je dat sport de kinderen heel dicht bij elkaar brengt. Zonder elkaar te verstaan, snappen ze elkaar toch en sporten ze samen. Dit wordt op het kamp nog eens bevestigd. Samen brood bakken, watergevechten houden, waar zelfs trainers aan deelnamen.

Gedurende de week ben ik me gaan beseffen dat ik bevoorrecht ben dat ik Japan met zijn cultuur en de mensen met hun gastvrijheid zo heb mogen leren kennen. Dit geeft mij het gevoel dat gedurende de week een echte vriendschap is ontstaan. Het afscheid valt me daarom zwaar. Met deze herinneringen op zak neem ik afscheid. Afscheid van Japanse vrienden.

Verslag van Arie

Na een vlucht van ongeveer 11 uur met JAL (Japan Airlines) vanuit Amsterdam naar Tokio begon op dinsdag om ongeveer 14.30 onze reis in Japan.

Een aantal zeer enthousiaste mensen stond al op ons te wachten om ons te begeleiden naar Minamiashigara, de stad van ons verblijf voor 7 dagen. In de bus kregen we al meteen drinken en werd de gastvrijheid van Japanse mensen al duidelijk.

Tijdens een sanitaire stop onderweg bij een wegrestaurant viel de netheid van het terrein op. Er lag nog niet één stukje papier of plastic op de parkeerplaats. Ook de openbare toiletten waren erg schoon..

Tijdens de busreis vielen al meteen enkele dingen op. Er is bijna niets vlak, alles is erg heuvelachtig en groen. De afwisseling tussen oude en nieuwe gebouwen. Je ziet moderne huizen, van steen en beton, zoals wij die in Nederland kennen, met daarnaast hele gebieden waar alleen de traditionele huizen staan.

Na 2 uur rijden kwamen wij aan in Minamiashigara, bij het wijkcentrum (denk ik). We werden er welkom geheten door leden van het gemeentebestuur, de vereniging en de gastgezinnen.

Nadat wij ons voorgesteld hadden (in het Japans natuurlijk) werd ons een heerlijke maaltijd aangeboden samen met het gezin waarin we geplaatst werden. Een van de onderdelen was brood zoals wij het kennen in Nederland. Ook waren er pasta's, maar die worden daar koud gegeten en de meeste van onze groep geven toch de voorkeur aan warme nud-dles.

Tussen 20.30 en 21.00 uur werd ons verzocht om mee te gaan naar de gastgezinnen.

Mijn gezin waar ik logeerde heette met hun familienaam Tamano en bestond uit vader Shinei, moeder Chie, dochter Kanoko, zoon Shinnosuke, zoon Soujirou en zoon Ryuuzou.

Ik mocht mee in een grote hybride naar een huis met daaraan gekoppeld een boeddhistische tempel. De vader bleek als "priester" zijn kost te verdienen.

Mijn kamer was een onderdeel van de tempel, een ruimte met tv, airco en de traditionele schuifdeuren van hout en papier. Overdag in gebruik als zitkamer (ik heb hier overigens nooit gebruik van gemaakt) en 's avonds werd er mijn matras en beddengoed neergelegd zoals vroeger in Japan. De meeste jonge mensen kennen nu ook een aparte slaapkamer voor ouders en kinderen met gewone bedden.

In de huiskamer hing een grote tekening met welkom en mijn naam er op (Japans en Nederlands) en de namen van mijn gastgezin, gemaakt door de kinderen.

Aan de voorbereiding van onze komst was veel tijd besteed. Flyers met vragen in het Japans en vertaald in het Nederlands hingen aan de muur. Men probeerde ook enkele vragen in het Nederlands te stellen. Leuk, want de R wordt uitgesproken als een L. Verder gingen de gesprekken allemaal in het Engels, ging meestal soepel al ben ik zelf niet vlot engels sprekend.

Ik had voor de kinderen het spel "Mens erger je niet" meegenomen.

Dit werd meteen gespeeld na uitleg van de spelregels in het Engels.

De jongste vond het erg leuk om zijn familieleden eraf te kunnen gooien.

Tegen 23.00 uur heb ik een douche genomen, want ze staan erop dat ik (als gast) als eerste gebruik maak van de badkamer, deze is ook modern ingericht met ligbad en douche. Ook de kinderen moesten hierop wachten. Het was hier ook vakantie en was dus geen probleem. Hierna heb ik heerlijk geslapen op een Japans matras. Op woensdagmorgen werd ik om 07.00 uur gewekt.

Na de normale ochtendhandelingen zoals wassen en scheren etc,

stond het ontbijt klaar voor ons allen. Een ontbijt met broodjes, wit brood, beleg, fruit, jam, tomaten, meloen en zelfs gekookte aardappelen (koud). Chie had namelijk gelezen dat wij in Nederland aardappelen eten bij elke maaltijd. Ik heb haar verteld dat wij in principe alleen maar aardappels eten bij het diner. Ook stonden er Japanse gerechten op de tafel. Heb alles dan ook geproefd. Ze eten ook zeewier en dat is iets wat ik in Nederland niet ken.

Om 10.30 gingen wij naar een groot sportcomplex elders in de stad. Hier werden vele sporten beoefend. Tafeltennis, voetbal, volleybal en ook judo. Onze groep werd ook daar zeer hartelijk ontvangen door de lokale judovereniging. Na

Verslag van Arie

het welkom werd gestart met de training geleid door de sensei's uit Japan. Er werd een gedegen warming-up gedaan, waarbij alle aandacht uitging naar het rekken en strekken van spieren en pezen. Vervolgens werden de technieken beoefend samen met wat krachtelelementen. Er zaten oefeningen bij die ik in Tilburg nog niet gezien heb. De training werd 2 keer onderbroken voor een pauze om te drinken en op adem komen want de judoka's uit Tilburg hadden wel moeite met de temperatuur en het vochtigheidsgehalte van de lucht. Het was er broeierig warm.

In het derde deel werd er getraind met een Japanse judoka in een ontspannen sfeer. De randori's laten een duidelijk verschil tussen de judoka's in Japan en Nederland.

Tussen 12.00 en 13.00 uur hebben wij samen geluncht. Voor de kinderen een menu van Mc Donalds en voor de begeleiding een Japanse lunch met visgerechten die mij goed smaakten.

In de middag ben ik samen met mijn gastgezin en enkele anderen naar een museum geweest in Osawa. Dit museum is een oud kasteel wat boven de stad uitsteekt en toebehoorde aan een familie die 5 generaties lang hier heerste. De heerser wordt Samoerai genoemd. Er lagen allerlei spullen zoals wapens, tekeningen van de burcht, gebruiksvoorwerpen, kleding en helmen zoals in die tijd werden gedragen. Op het binnenplein is nu een kleine dierentuin met een olifant en verschillende soorten apen. Je kan hier ook scratchijs eten. Een ijsblok wordt geschaafd en overgoten met een soort ranja, is erg lekker en verfrissend.

De avond heb ik samen met mijn gastgezin en dat van Joris en Benjamin doorgebracht met barbecuen, wat heel erg gezellig was.

Op donderdag naar een museum van Minamiashigara. Je kon hier zien hoe de omgeving is. Ook werd hier het verhaal verteld van Kintaro. Een kleine jongen die een grote sterke beer verslaat en daarmee de wereld redt van slechte invloeden. Dit wordt elk jaar gevierd en wij mochten dat feest aan het eind van de week op zondag meemaken.

Ook kregen wij een poppenshow te zien waarin 2 poppen de hoofdrol speelden. Eén pop wordt bediend wordt door drie vrouwen. De poppen hebben een gelaatsuitdrukking die zij in het spel kunnen veranderen. Deze techniek van poppenspel gaat over van moeder op dochter en kleinkind. Ik heb begrepen dat voor een show ongeveer 2 jaar geoefend wordt. Het is opvallend hoe zij d.m.v. poppen de sfeer en emoties kunnen aangeven.

Na het museum gingen we lunchen in een hutje waar we Dong kregen. (Een dikke spaghetti) Vooraf waren er visspecialiteiten om uit te proberen. Ik vond dit weer erg lekker.

Na het eten gingen we een stuk de berg op om een waterval te bezichtigen. Je loopt langs de rijstvelden naar boven. Dit natuurgebied is erg groen en mooi. De beklimming van wat rotsen en stenen om de waterval te zien is leuk om te doen. Hier werd ook weer een groepsfoto gemaakt.

Hierna zijn we naar een complex van tempels gegaan waar de boeddhisten bidden. De gebouwen zijn erg indrukwekkend. We mochten ook een dienst meemaken, dit heeft op mij een enorme indruk gemaakt. De manier waarop zij hun godsdienst beleven. Zo intens en intensief.

Na een douche en omkleden gingen we met de gastgezinnen naar de lokale schouwburg voor een officiële avond met de burgemeester en de vereniging Minamiashigara. Hierbij werd ook weer een enorme keuze aan eten geserveerd zoals sushi, gehaktballen en brood. Ook fruit was weer volop aanwezig. De avond werd gevuld met gesprekken, spelletjes, een Japanse goochelaar en uitreiking van muntjes om de vriendschap te behouden en om op een later tijdstip nog eens terug te keren naar deze plaats.

Later bij mijn gastgezin thuis werd er gesproken over mijn gezin en familie, hoe ik woon en leef. Ik had me hier op voorbereid en ook foto's hiervan meegenomen.

Op vrijdag zijn we met alle gastgezinnen en de judoclub van Minamiashigara naar een kampplaats in de bossen gegaan. Een prachtige plek in de omgeving met een overdekte kookplaats. Nadat de spullen in de huisjes waren gebracht moest men zelf voor het middageten zorgen. We kregen meel, boter, eieren, zout en suiker om zelf deeg te maken. Dit deeg werd later, na het rijzen in de zon, om een bamboestengel gedraaid en gebakken boven een vuurtje in een oud olievat. Als het brood gaar was kon je dit besmeren met jam in allerlei smaken. Menigeen is voor een 2^e keer teruggeweest. In de tussentijd was een groep mensen begonnen met koken van een goedgevulde soep, met uien, wortels,

Verslag van Arie

aardappelen en kip. Ook rijst werd hier klaar gemaakt. Dit alles op een hout gestookte oven. Iedereen vond de soep erg lekker.

Het was goed weer en de kinderen begonnen spontaan een watergevecht. Van klein tot groot deed mee. Met een kunststof colaflesje, waar een gaatje was geprikt in de dop, werden velen belaagd. Aan het eind van de middag werd er bamboe gezaagd en werden er speeltjes van gemaakt. Ook bekers om uit te drinken werden ervan gezaagd.

Tegen zessen zijn we naar een grote kantine gegaan waar ons avondeten klaar stond. Je kon weer kiezen uit van alles. Japans met rijst of hamburgers met aardappels of brood.

Na het eten was het meloen meppen. Een spel dat hier regelmatig gespeeld wordt. Je probeert met een stok een grote watermeloen te klieven, maar je bent geblinddoekt en krijgt instructies van je aangewezen begeleider. Je kan hier iemand volledig mee foppen. (Zoals Hans overkwam met de adviezen van Tjeerd)

Later zijn we met zijn allen gaan baden, op zijn Japans. Eerst wassen en douchen en dan lekker ontspannen in een heet bad van ongeveer 30 graden. De mensen hier zijn baden gewend van 50 en 60 graden. Toen we weer boven op het plein waren was er vuurwerk dat we zelf mochten afsteken, na gezamenlijk nog enkele spelletjes te hebben gedaan rondom het kampvuur. Hierna gingen de kinderen naar bed. Een rustige nacht waarbij sommigen toch maar een uurtje hebben geslapen. De begeleiders van de groepen hebben samen nog een borreltje gedronken (Japanse wijn van 20 en 25%). Er werd gesproken over judo en zijn filosofie.

Op zaterdag was het om 07.30 met zijn allen weer ontbijten in het restaurant beneden aan de heuvel. Hierna werden de spullen gepakt en het plein opgeruimd. De rest van de dag zouden we weer doorbrengen met ons eigen gastgezin. Dit betekende voor mij een nieuwe slaapplek. Een nieuw gezin, de familie Yoshikawa, bestaande uit vader Takeshi, moeder Masae, dochter Misato, dochter Sayuri en zoon Shotaro. De moeders van de beide gastgezinnen zijn vriendinnen van elkaar. Ook dit gezin kreeg het spel "Mens erger je niet" van mij aangeboden. Dit werd met open armen ontvangen en gespeeld zonder dat er uitleg voor nodig was. Het bleek namelijk dat de kinderen onderling al verteld hadden wat de regels waren van dit spel.

Tegen de middag hadden we nog een kleine lunch en gingen met het openbaar vervoer naar een uitkijkpunt om de berg Fuji te zien. Na 3 verschillende treinen en een kabelbaan waren we op het uitzichtpunt. Helaas weinig zicht; het was erg mistig. Iedereen die daar boven komt gaat naar een winkel om daar een zwart ei te eten. Ik ook. Het ei is gekookt in een van de geisers. Dit water bevat zwavel en daardoor wordt de schil zwart. Het ei smaakt gewoon als een hardgekookt ei zoals in Nederland.

We waren iets voor zessen terug en ik moest mij haasten met douchen want om 18.00 uur stond er een Japans diner klaar voor de begeleiding van de judoclubs. Een lage tafel en zitten op kussens. Het eten was erg smakelijk van sushi, zalmeitjes, krab en pizza. Karaoke kennen ze ook in Japan, we hebben allemaal ons best gedaan en het was erg gezellig. Tegen negenen weer naar het gastgezin waar het gezellig nakeuvelen was.

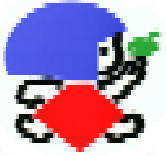
Op zondag was het weer judoën in het sportcentrum, maar nu onder leiding van Tjeerd en Hans. De Japanse trainers waren onder de indruk van de speelse manier waarop wij lesgeven. Na een pauze werden er wedstrijden gehouden. De Tilburgse judokas beheersten het grondwerk beter en konden daardoor de meeste partijtjes winnen. Dit komt door het verschil in opbouw. De Japanners krijgen pas vanaf hun 17^e jaar verwurgingen en overstrekkingen. De Nederlanders doen dit al vanaf hun 12^e.

Ook opvallend zijn de kleine verschillen zoals het niet mogen pakken van de kraag van het pak, in de nek en het niet doorgaan op de grond door de Japanners op deze leeftijd (tussen 12 en 15 jaar) Na de training volgde weer een lunch met dit keer broodjes gevuld met van alles.

Ik werd intussen weer opgehaald door mijn gastgezin voor een bijeenkomst van vioolspelers. Eerst alweereten. Rijst met curry's.

Het concert werd gegeven in een hoeve van meer dan 100 jaar oud. Echt nog ingericht met alleen hout en papier. De ruimte waar gekookt werd was helemaal zwart geblakerd van de rook. Men doet dit om

Verslag van Arie

het riet wat op het dak ligt te beschermen, hoe zwarter, hoe steviger en sterker.

Hierna volgde het concert met in het 2^e gedeelte een samenspel tussen ouders en kinderen. Het is onbegrijpelijk hoe mooi dat klinkt.

Tegen het eind van de middag terug naar het gastgezin voor het avondeten en een opfrisbeurt i.v.m. de warmte. Na het eten zijn we met 2 gezinnen naar het Kintaro festival gegaan. Een feest met veel kraampjes met eten en spelletjes. Een ervan was goudvissen vangen met een papieren netje. De goudvissen die gevangen werden mochten worden meegenomen. Wij hebben ze maar in Japan achter gelaten. Tijdens dit feest werd er feestelijk gedanst en gehost. Ook was er een processietoetocht waarbij ongeveer 40 Japanners een groot en zwaar houten gedenkteken dragen op hun schouders en in een bepaalde pas lopend naar het plein van de festiviteiten. De vijf of zes bouwwerken zijn voorzien van verlichting en dat is in de avond een prachtig gezicht. Het is voor de mensen die meelopen wel afzien. De maat wordt door 2 mensen aangegeven d.m.v. kloppen op de zijkant van het monument. Dit alles omgeven door muziek. Om 22.00 uur werd er een groot vuurwerk afgestoken en was het feest teneinde.

Ik had mijn koffer al voor een deel ingepakt want de dag erna vertrokken we naar Tokio.

Maandagochtend stond in het teken van afscheid nemen. De cadeaus waren overweldigend en ik had grote moeite om ze mee naar huis te krijgen. Op de parkeerplaats namen wij om 09.00 uur afscheid van de gezinnen en dit ging bij me niet zonder tranen.

In de bus naar Tokio werd al gesproken over de terugreis, maar we gingen eerst nog langs de Kodokan, de Japanse judotempel. Een groot beeld van Mr. Sato markeert het gebouw.

We zagen daar een toernooi en kregen de trainingszalen te zien waar eigenlijk alleen deelnemende judoka's mogen komen. In de dojo viel de enorme vering van de matten op. Als je in het midden sprong dan voelde je aan de zijkant de vloer bewegen. Bij de uitgang kochten we nog souvenirs en andere judospullen. Ik nam een handdoek als aandenken mee.

Hierna volgde in een restaurant een echte Japanse lunch met veel vis.

Na een uur gingen we naar een plein met een grote tempel en veel kraampjes met aandenkens aan Japan. Hier werd links en rechts nog wat gekocht. Daarna vertrokken we naar Narita (bij het vliegveld) naar het hotel. Hier namen wij afscheid van de laatste mensen die voor alles gezorgd hadden. Het laatste nam ik afscheid van Miss Anoda, de delegatieleidster in Japan die dit voor ons allemaal mogelijk heeft gemaakt.

Mijn dank is dan ook erg groot aan alle mensen die hier voor een onvergetelijke tijd hebben gezorgd.

Nadat wij 's avonds nog in Narita bij Mc Donalds hebben gegeten en gedronken zijn we na een kleine wandeling terug gegaan naar het hotel. Daar nog een film gekeken en naar bed.

Op dinsdagmorgen een groot ontbijt in het hotel. Daarna ingecheckt voor het vliegtuig en ons laatste Japanse geld opgemaakt. Om 12.30 uur vertrokken we weer naar Nederland. Waar we door onze familieleden weer om 17.30 uur werden opgewacht. Vergis je niet. Weer 12 uur vliegen en 7 uur tijdsverschil!

Tot zover mijn verslag. De leefomgeving, cultuur en instelling van de Japanse mensen hebben bij mij iets losgemaakt wat ik nog niet kan overzien. Ik ga zeker een reis terug maken naar Japan. Samen met mijn vrouw en eventueel de kinderen.

Ik wil de gemeente Tilburg, Jack Legranse, Judoklub Tilburg en de vereniging Tilburg - Minamiashigara dan ook hartelijk danken voor de kans die ik heb gehad om dit te beleven. Het is een verrijking van mijn leven.

Arie de Kort

Bestuurslid Judoklub Tilburg

Verslag van Daniël

Op maandag 30 juli begon onze reis naar Japan. We moesten ons verzamelen in de boomstraat, zodat we samen door konden rijden naar Schiphol.

Aangekomen op Schiphol was er nog wat tijd over om wat te gaan drinken, daarna moesten we inchecken. Toen iedereen ingecheckt was konden we doorlopen naar onze gate, om vervolgens in te stappen in het vliegtuig. Ook al duurde de reis erg lang (12 uur), we hebben ons niet verveeld. We konden namelijk kijken naar films, muziek luisteren en spelletjes spelen. Eenmaal aangekomen op het vliegveld in Narita werden we opgewacht door een delegatie uit Minamiashigara en Tjeerd. Toen moesten we nog een busreis maken van ongeveer 2,5 uur om bij het plaatsje Minamiashigara te komen. Toen we in de avond aankwamen, werden alle gastgezinnen voorgesteld. Daarna gingen iedereen met z'n eigen gastgezin mee naar huis.

De volgende dag begonnen meteen met een judo training. Omdat het erg warm was in de dojo (meer dan 30 graden), werden er extra pauzes ingelast zodat we even konden afkoelen en wat konden drinken.

Na de training stond er lunch voor ons klaar. Na de lunch ging iedereen met z'n gastgezin opstap.

Wij gingen naar Mount Fuji. Na ongeveer 1 uurtje rijden waren we aangekomen bij Mount Fuji.

Omdat het niet bewolkt was konden de hele berg goed zien. Na een kleine wandeling, gingen we weer terug naar huis. Op de terugweg gingen eten bij een sushi restaurant.

Op woensdag moesten we ons verzamelen bij de bus, om vervolgens naar een soort museum te gaan. Daar lieten ze ons een Japans poppenspel zien en ze vertelde het verhaal van Kintaro, een lokale legende. Hierna gingen we Japanse noedels eten in een klein restaurantje.

Daarna zijn we naar de Yuuhinotaki watervallen geweest. Hierna hebben we ook nog wat tempels bezocht.

Op donderdag gingen wij samen met de kinderen van de judoklub in Minamiashigara kamperen. Dit was erg leuk en gezellig. We hebben o.a. een watergevecht gehouden, lunch gemaakt en Japans vuurwerk afgestoken. Ook hebben we "Bamboe Crafting" gedaan, dit is dingen maken van bamboe zoals bekers, waterpistolen en stokjes.

Op vrijdag moesten al vroeg opstaan namelijk al om 06.00. Na het opruimen en het ontbijten gingen met ons gastgezin naar een soort Japans kasteel. Hierna gingen we in de stad rondkijken.

Op zondag hadden we onze tweede en laatste training. Deze training werd door Tjeerd en Hans verzorgd.

Hierna deden we nog 2 teamwedstrijden tegen de Japanners. Wij wonnen deze beide, doordat de Japanners niet zo sterk zijn met het grondwerk.

Na de training kregen nog 2 diploma's. Na de lunch gingen naar het Kintaro Festival. Hier kon je van alles zien en doen.

Op maandag gingen met de bus naar Tokyo. Hier waren we naar de Kodokan gegaan.

Na een bezoek in het museum mochten we ook de dojo's zien.

Hierna kregen we traditionele Japanse lunch.

Na dat iedereen iets van een souvenir had gekocht gingen we naar ons hotel, dicht bij Narita Airport.

Op dinsdag kon onze lang terugreis beginnen, Maar deze was niet zo erg.

Het vliegtuig was namelijk niet zo vol, dus hadden sommige van ons een rij stoelen voor ons zelf.

Eenmaal aangekomen op Schiphol, konden we met onze ouders terug naar huis.

De week in beeld

Kamp

Bamboe craften

Ontbijt

Verslag van Bart

Maandag 30-07 zijn wij met 8 jongens van Judo Klub Tilburg vertrokken naar Japan. Drie jaar geleden waren er namelijk Japanners naar Tilburg gekomen in de vorm van een uitwisseling en dus was het aan ons om terug te gaan naar Japan. Na een toespraak van Jack de Wilde en lang wachten bij de incheckbalie zaten we om 20.15 in het vliegtuig en waren we om 20.45 opgestegen.

Om half drie op dinsdag waren we geland op Narita-airport en ontmoetten we Tjeerd en de Japanse leiders van de uitwisseling. Om 6 uur stonden voor ons een uitgebreid diner met stokjes en onze gastfamilies op ons te wachten.

Woensdag was een van de warmste dagen die we in Japan hadden meegemaakt, wat redelijk vervelend was omdat we van half 10 tot half 12 moesten trainen in de dojo. Na de training hadden we een bekende lunch: McDonalds. Hier na hadden we wat vrije tijd met ons gastgezin, ik en mijn gastgezin zijn naar de Mt. Fuji, een dam en een sushibar geweest.

Donderdag hadden we om 10 uur een speciale poppen-show in het museum, waar we na de rand ook nog de poppen mochten vasthouden en het museum mochten bekijken. Dit keer hadden we wel een traditionele lunch: noodles, die natuurlijk niet door iedereen zonder te knoeien gegeten konden worden! Na de zeer mooie Yuuniknotaki watervallen bekeken te hebben, gingen we naar de Saijoji tempels, hier hebben we een mis bijgewoond en meer dan 350 treden geklommen naar de hoogste Shrine, een gebedshuisje. Om 6 uur hadden we een diner met aansluitend een vriendschapsfeest in het gemeente huis, hier vierden we onder andere het samenwerkingsverband tussen Minamiashigara en Tilburg.

Vrijdag en zaterdag hadden we samen met de Japanners een judokamp. Hier hebben we zelf ons brood voor de lunch gebakken, een watergevecht gehouden, een kampvuur gemaakt, vuurwerk afgestoken en met zijn allen in een Japans bad geweest.

Zaterdag moesten we al weer vroeg uit de veren, 6 uur namelijk, en dat na een nacht zonder al te veel slaap. Na ontbeten en op ons gemak wakker te worden zijn we om 10 uur terug gegaan naar onze gastgezinnen. Ook nu hadden we weer vrije tijd met ons gastgezin. Dit keer ben ik naar Odawara Castle gereden samen met de oudste jongen van ons gastgezin en zijn beste vriend. Toen we thuis kwamen waren we doodop en hebben we hun typisch Nederlandse cadeautjes gegeven.

Zondag was de laatste nacht met ons gastgezin, maar wel eerst trainen! Na 2 uur getraind te hebben zijn we afzonderlijk met ons gastgezin naar Kintaro Festa gegaan, een traditioneel Japans festival, hierom werd ik door mijn gastgezin gevraagd een Japans traditionele Jimbay te dragen, die ik op dat moment van hun ontving.

Maandag zijn we vertrokken van uit Minamiashigara naar Tokyo, bij ons vertrek hebben zijn veel tranen vanuit ooghoeken naar de zakdoek verdwenen. In Tokyo heeft Tjeerd vanuit de bus dingen over Tokyo

Verslag van Bart

gezegd, omdat hij namelijk twee weken van te voren in Tokyo heeft gezeten. Na het zien van de Kodokan, zelfs de dojo's ervan, hebben Daniel en ik een judopak gekocht bij omatje, een oud vrouwtje dat deze bijnaam heeft gekregen van alle Nederlanders die in de kodokan logeren, 's avonds zijn we naar ons hotel bij Narita airport vertrokken en hebben we hier geslapen.

Dinsdag vertrokken we naar Narita airport, hier aangekomen zaten we zo in ons vliegtuig, waar bijna iedereen van ons 3 stoelen voor zich zelf had.

Om 2 uur zaten we in de lucht en om kwart voor 6 Nederlandse tijd stonden we op onze bagage te wachten via een intercom sprekend met familie die ons kwam op halen van Schiphol.

Bart de Brouwer

Verslag van Roy

we pakte onze koffers, en gingen naar sportschool Le Grands. Daar kregen we een label van de JAI om aan je koffer te doen en onze Vlieg tickets.

Toen gingen we om 14:30 naar Amsterdam Airport. Daar gingen we inchecken en namen we afscheid van familie en vrienden en gingen we door de douane. Daarna gingen we even eten en ons vliegtuig zoeken. We moesten maar even wachten bij de gate en toen konden we naar binnen. We moesten door een best smalle slurf naar het vliegtuig. Toen we in de Boeing 747-200 kwamen dacht ik, dit is wel heel klein.

Maar naar verloop van de tijd viel het eigenlijk wel mee. Ik zat bij het raam naast Sjoerd en daarnaast meneer Le Grands. Toen we een tijdje zaten kwam er beweging in het vliegtuig.

Tot we op de startbaan kwamen ging alles heel rustig. Daarna volgde een zwaar gerommel van de motoren. Waardoor het gras ging wapperen en een konijn weg rende.

We gingen harder en harder en toen gingen we omhoog. Nederland werd steeds kleiner. Toen zaten we in de wolken. En 3 tellen later er boven, dat was echt het mooiste wat ik ooit gezien heb.

Ik zag de zon ondergaan en het duurde niet heel lang of hij kwam al weer op.

Ik was in de war maar toen moesten opeens de luiken dicht en gingen de meeste mensen slapen, ik heb het ook geprobeerd maar het lukte niet echt. Na een hele lange reis over allerlei landen gingen we ons klaar-maken voor de landing.

De luiken mochten weer open en we gingen langzaam aan dalen. En we vlogen lager en lager tot we de grond raakte. Toen moesten we door en zelfde soort slurf te-rug. Daar waren we dan in Japan.

Daar kregen we weer het zelfde verhaaltje door de douane enz.

We werden hartelijk ontvangen door mevrouw Onoda, Tjeerd v/d Put en nog meer mensen.

We werden opgehaald met de bus waar we vervolgens 3 uur mee moesten rijden naar Minamiashigara. Aangekomen in Minamiashigara kregen we een soort buffet en maakte we kennis met veel Japanse kinderen en ouders. Daarna moest iedereen zich voorstellen in het Japans en iedereen maakte kennis met zijn gastgezin. Waar we die avond nog mee naar hun huis gingen.

Toen we daar kwamen werden de matjes snel voor ons klaar gemaakt en konden we gaan slapen.

Maar door het tijd verschil konden de meeste van ons niet slapen denk ik.

Ik verbleef samen met Sjoerd bij de Familie Otsuka. De man van het gezin was judo leraar en de 2 zoons een van 20 de andere 27 judode ook. De dochter van 20 niet.

Die avond werd Sjoerd ziek en kon je meteen zien hoe aardig en hoeveel zorg die mensen voor je hebben. We hebben uiteindelijk toch nog even geslapen.

Dag 2: we moesten vroeg op voor judo training. Eerst even douchen daarna een ontbijt (toast met pinda-kaas). En dan naar de sportzaal. Het was echt heel anders want het was zoo heet en vochtig. Daardoor was de training 2 keer zwaarder.

Tussendoor kregen we drinken en koude natte doekjes voor in je nek of op je buik.

Daarna gingen Sjoerd, Hans en ik samen met onze familie naar een Japans kasteel. Het was een heel mooi kasteel. Binnenin het kasteel stonden wapens en harnassen van de Samurai. Er stonden ook vlaggen met symbolen en nog veel meer. Boven kon je een rondje lopen op een soort balkon.

Verlag van Roy

Dag 3: We verzamelde ons allemaal bij het sport centrum en iedereen begon allemaal verhalen over de familie en die vlieg reis te vertellen. Toen stond daar een bus te wachten op ons en waar we toen mee weg gingen. De bestemming was nog niet echt duidelijk maar daar kwamen we snel genoeg achter. Als eerste kwamen we bij het museum.

Waar we een traditioneel Japans poppenspel kregen te zien. De 2 poppen werden bestuurd door 3 mensen. Toen we de hele mooie voorstelling gezien hadden en foto's met de spelers en poppen gemaakt hadden stapten we weer in de bus naar de volgende bestemming. De Yuuhinotaki watervallen.

We moesten eerst een eindje lopen en toen kwamen we in een bos en geen 2 minuten later was daar de waterval. We maakten wat foto's en een groepsfoto en we toen gingen we naar een noodles restaurantje om daar Japanse noodles te eten.

We hadden de grootste lol want we moesten slierten van een meter in een sausje doen en dan in je mond MET STOKJES. Na de lunch gingen we weer naar de bus. Het volgende waar we heen gingen was de Sani-joji Tempel. Het lag op een berg in een heel mooie groene omgeving.

Eerst moesten we door een paar hele mooie poorten en een paar trappen op. Toen een bruggetje over en toen waren we bij een van de grote tempels.

Door een beetje engels en gebaren kwam ik er achter dat de monniken om 3 uur voor ons gingen bidden voor ons geluk en gezondheid. Met grote trommels en belletjes.

Dag 4: we werden wakker gemaakt door de vrouw in het gastgezin.

We kregen een ontbeid van toast met een paar sliertjes koude spaghetti en een kleine salade.

Daarna gingen we met de auto naar het sport centrum en daarna meteen naar het park waar we 2 dagen op kamp zouden gaan.

Benjamin en ik gingen als eerste naar de hut want we wilden een beetje rusten en toen maakten we ons bed op en kwamen er achter dat er matjes over waren en pakte er snel 2.

Toen iedereen zijn bed klaar had gingen we terug naar het pleintje en waren ze al begonnen met deeg maken voor het zogenaamde "snake bread" .

Toen het deeg klaar was moest je een lange sliert rollen en om een bamboe stok rollen en dan bij een soort kampvuur bakken.

Die avond na het watergevecht en het meloen slaan met een stok en blinddoek

En na het vuurwerk gingen we slapen. Tenminste dat was de bedoeling.

Ik en Benjamin hebben de hele nacht niet geslapen en we hebben de storm die avond nog mee gemaakt.

Dag 5: s'ochtends had ik net een half uurtje geslapen en was tjeerd met een stokje in m'n voet aan het prikken en zei dat ik wakker moest worden. Toen kregen we een ontbijt in een grote zaal.

Toen we de hutten hadden opgeruimd werden we opgehaald door ons gastgezin en gingen we naar Mount Fuij maar we hebben niks kunnen zien door de wolken en mist.

Daarna gingen we naar het natuurhistoriees museum met 2 meisjes van een andere familie.

Daar hebben we veel lol mee gehad en het was heel gezellig.

Toen we weer thuis waren ging ik meteen slapen. Opeens maakte Sjoerd me wakker voor het avond eten en verder weet ik niks meer want sliep tot s'ochtends vroeg door.

Dag 6: De laatste judotraining in Japan.

Verslag van Roy

We gaven de jappers les zoals wij die op deze dag nog krijgen en ze waren best onder de indruk dat wij zo goed waren in de grond technieken. En met de team wedstrijden had ons team 2 keer gewonnen met veel grond werk.

Die middag gingen we naar het Kintaro festival, waar ik met Sjoerd meteen een Japans ijsje kregen. Daarna kwamen we Hans tegen met zijn gast gezin en gingen we verder met een grotere groep. We bekeken een parade met samurai's en mensen in kimono's.

S'avonds gingen we naar een "friendship party" dat was heel gezellig. Ik heb gepraat met de mensen die engels komen en het was top.

Die avond nog was er vuurwerk van het Kintaro festival dat bekeken we vanuit het gast huis.

Daarna gingen we nog een spelletje doen en slapen.

Dag 7: de volgende ochtend was zwaar want we moesten afscheid nemen van de super aardige jappers.

Sommige jappers hielden het zelf niet droog. Maar de dag was nog lang niet voorbij.

We moesten een busreis maken van 3 uur naar Tokio! Iedereen keek er wel naar uit maar dacht ook weer terug aan hun familie. We waren aangekomen in Tokio. We werden af gezet vlak voor de Kodokan.

Daar bekeken we de judo zalen en ook nog naar het Kodokan museum wat ook daar was.

Toen kochten sommige van ons nog wat souvenirs en toen gingen we lunchen in een Japans restaurant. Na de lunch gingen we naar een oude wijk in Tokio. Daar was een grote tempel de Asakusa.

Naast die tempel lag een straat en aan beide kanten waren alleen maar winkels.

We verdeelde ons in groepjes en gingen op souvenir jacht. Na de souvenir jacht waren de meeste centen op en vertrokken we naar het hotel. Ik en Sjoerd hadden kamer: 919

En voor het eerst konden we weer op een bed slapen. Iedereen had best goed geslapen.

Maar die avond was onze wekker van het hotel stuk en Benjamin en Joris zouden ons wakker maken en op de deur kloppen. Maar dat hoorden we niet dus Hans had ons opgebeld met de hotel telefoon en toen waren we wel wakker. We kregen een buffet en je mocht zelf kiezen wat je wou eten.

Iedereen had lekker gegeten en toen was het tijd om in te pakken en naar Narita Airport te gaan.

Terug reis: we gingen met de bus naar het vliegveld.

En daar aangekomen gingen we door de douane en konden we nog iets drinken en ff lekker shoppen.

Nog even de allerlaatste centen op maken. Toen we klaar waren en het tijd was gingen we naar de gate. We hadden een iets kleiner maar wel nieuwer vliegtuig de Boeiing 777-200.

Ik dacht dat het net zo erg zou zijn als de eerste keer vliegen maar dat viel heel erg mee.

Dit vliegtuig trok heel erg snel op dat merkte je meteen. Toen we weer in de lucht waren was het gewoon zoo leuk. We maakten een heel lang praatje met een Belgische stewardess. Die hadden we net voor vertrek ontmoet. Totdat Jacques Le Grands ons kwam halen. Hij dacht dat de stewardess last van ons had en ze niet door kon werken. Maar dat was niet zo want ze vond het zelf heel leuk.

Toen we weer een hele tijd ons verveelde gingen benjamin en ik een kijkje nemen in de keuken achter in de staart van het vliegtuig. Je voelde dat de staart de hele tijd op en neer ging.

Verslag van Roy

Dat was echt heel naar.

De stewardessen in het vliegtuig waren heel erg aardig ze vroegen de hele vlucht of je iets te drinken wou of nootjes. Na de kleine ontdekking reis door het vliegtuig ging ik slapen. Ik had 3 stoelen om op te slapen want het vliegtuig was niet vol.

Na een slaapje was het al weer tijd om te gaan landen. We vlogen over Nederland en we herkende de afsluitdijk en Flevoland. Toen we uit het toestel kwamen was het koud.

En alles was plat want in Japan hadden ze nog redelijk wat bergen.

Toe we door de douane waren gingen we een hoekje om en stonden familie en vrienden je al op te wachten achter een glazen muur. Er stond ook een telefoon waar je mee naar de andere kant kon bellen. Maar eerst moesten we onze koffers van de band halen.

En daarna gingen we door een schuif deur en toen kon je naar je familie en vrienden gaan. Iedereen had zo veel verhalen en cadeau's. En we waren allemaal wel blij dat we terug waren Maar we dachten zeker ook nog aan de gast gezinnen die ons een fantastische tijd hebben gegeven.

En ik ben heel blij dat ik dit heb mogen mee maken.

Roy van Bijsterveldt.

柔

De week in beeld

Kintaro festival

Tokyo

Wedstrijden in de Kododan

Verslag van Hans

Vanaf het moment dat ik wist dat ik mee mocht naar Japan waren er al een beetje de kriebels in mijn buik, zo'n avontuur maak je ook niet dagelijks mee. De dag van vertrek stond dan ook snel voor de deur, en ook de kriebels werden een beetje erger, ik had nog nooit in zo'n groot vliegtuig gevlogen en al zeker niet 12 uur lang. Maar als je in de lucht zit dan is het na een half uur al snel gewoon geworden. Na aankomst op het vliegveld is het allemaal nog niet zoveel anders als bij ons maar als je het vliegveld uitkomt is dat wel anders want 34 graden en een luchtvochtigheid van 70 a 80 % doen je snel kennismaken met Japan en ik was dan ook blij dat er airco in de bus zat.

Na ong. 3 uur in de bus was er in het lokaal buurthuis een korte kennismaking met je gastgezin en met de organisatie van de uitwisseling. Dit alles onder het genot van een tafel gevuld met lekker eten. Daarna was het met het gastgezin terug naar huis om beter kennis te maken en de eerste nacht door te brengen, onderweg nog gevraagd of ze engels spraken daar kreeg ik snel antwoord op "NO English". Dat was even een tegenvaller. Dus jezelf maar verstaanbaar maken met een vertaalcomputer, handen en voeten, en alles wat je maar kan helpen. Nou dat is makkelijker dan je zou verwachten ik heb heel de

week geen moeite gehad om mezelf verstaanbaar te maken en visa versa ook niet, dan is de kloof toch ineens een stuk kleiner geworden. De volgende dag zijn we begonnen met een judotraining verzorgd door de judovereniging Minamiashigara heel leerzaam om mee te maken, de nadruk wordt wel meer op het staande judo gelegd. Ook hebben Tjeerd en ik een klein wedstrijdje gedraaid tegen een judoka. In de middag gingen we naar een oude nagebouwde burgemeesterwoning met een grote opslagschuur voor de levensmiddelen voorraad dan kon die weer uitgedeeld worden aan de armste van de stad. Daarna zijn we vertrokken naar een museum dat in Odawara castle was gevestigd dat uitleg gaf over de edo tijd er was van alles te zien zoals gebruiksvoorwerpen, bouwmaterialen, kleding, wapens, gevechtsuitrusting. Ook kwamen we onderweg nog een dojo tegen waar we een bezoekje aan hebben gebracht, leuk om te zien in wat voor dojo judoka's daar trainen. 's avonds zijn we naar een traditioneel Japans restaurant geweest met lage tafeltjes en lekker eten, en als het gezellig is dan is 3 uur eten maar heel gewoon, we hebben

veel gelachen en gegeten en elkaar wat beter leren kennen. De volgende dag gingen we naar een poppentheater waar er een mooie voorstelling werd gegeven met poppen die door drie dames per pop werd voortbewogen, tjonge wat was dat mooi zeg. Allen voor de voorstelling die wij hadden gezien ong. 15 min werd al twee jaar geoefend. Ook mochten wij zelf even de poppen vasthouden om het eens te proberen. Ook werd er een uitleg gegeven van Kintaro (dit betekend half legende half waarheid) dat hij als kind een beer heeft overmeesterd in het bos is legende en dat hij daarna als samoerai onder de naam Sakata Kintoki heeft geleefd is waarheid. Na het eten van warme noedels (dat vonden ze wel vreemd met 35 graden buitentemperatuur) zijn we naar de Yuuhinotaki watervallen geweest dat was zeker de moeite waard om te zien.

Toen was het weer door naar de Daiyuzan Saijoji een tempelgebied met zeer veel natuurschoon waaronder bomen van wel 500 jaar oud ook werd er speciaal voor onze groep in de Goshinden tempel een gebed gedaan voor een goede gezondheid en een lang leven. Hier was ik en zeker ook de anderen zeer van onder de indruk. Als laatste mochten we ook even naar een gebedsruimte dat 300 trap treden ho-

Verslag van Hans

ger lag dan de tempel dus dat was wel even klimmen maar degene die mee waren hebben het toch wel gehaald. Toen snel even opfrissen en omkleden en op weg naar het officieel ontvangstfeest nadat wij welkom waren geheten door onze Japanse vrienden was het aan ons de beurt om onszelf in het Japans voor te stellen, iets wat we in gedachte al 100 keer hadden geoefend maar tijdens het uitspreken menig hartje sneller deed kloppen. Daarna was het lekker eten en kletsen met onze Japanse vrienden door middel van de aanwezige tolken. Er was ook een optreden van de lokale dansgroep dat ging over Kintaro. En een goochelaar maakte de show compleet. De sfeer was ontzettend feestelijk en uitgelaten. Toen het feest afgelopen was ben ik op uitnodiging van Sadayuki en Kimie (mijn gastheer en gastvrouw) naar een karaokebar geweest dat was wel een hele leuke ervaring en we hebben dan ook veel gelachen en gezongen. Daarna was 't moe maar voldaan naar bed. De volgende ochtend was het verzamelen om met z'n alle naar het kampeerterrein te gaan daar aangekomen werd er door de kinderen het brooddeeg klaargemaakt en door de vrouwen het vlees en groente voor in de soep. Tijdens het rijzen van het brood gingen de kinderen elkaar te lijf met waterpistolen en waterflesjes dit was niet zo erg met een temperatuur van 32 graden. Buiten werd het vuur aangemaakt in een paar oude olievaten om later het brood op te bakken, dit werd gedaan door een lange sliert van deeg om een bamboestok te draaien en dan te bakken boven het vuur. Ik moet zeggen er gaat niets boven versgebakken brood. Na het eten van het brood met soep werden diezelfde bamboe stokken weer gebruikt

om speelgoed van te maken of chopsticks of pennenbakjes ik zag zelfs kinderen rondlopen met een echt waterkanon van bamboe, de dingen die je kan maken met bamboe. Ook viel me op dat er bijna niets wordt weggegooid maar het meeste opnieuw gebruikt wordt. En als het wel weggegooid wordt dan wordt het heel erg goed gescheiden. Na het avondeten in de eetzaal werd er ook nog een kampvuur gestart in het midden van het plein en voor de kinderen was er ook wat handvuurwerk. Het werd afgesloten met een spel waarbij er een man werd geblinddoekt met een bamboestok in zijn hand en de ander moest m naar een watermeloen loodsen om hem die te laten raken maar men mocht maar een maal slaan.

Tjeerd en ik kregen ook een poging waarna Tjeerd mij naar een heel andere plek loodste en iedereen moest natuurlijk hard lachen. De sfeer was gewoon geweldig zoals de kinderen met elkaar omgingen en ook de samenhang het was net een grote familie op kamp. Later op de avond zijn we allemaal gaan douchen en daarna samen in een heet bad gestapt toen ik eruit kwam heb ik nog een half uur staan zweeten ik denk dat t water wel 45 graden heet was. Daarna was het voor de

jeugd bedtijd maar niet voordat zij ook het nodige plezier hadden gehad in hun eigen blokhut en geloof me maar dat hebben ze wel gehad. Na gezellig met de mannen (Japanse en Nederlandse) een lekkere borrel te hebben gedronken zijn wij ook lekker gaan slapen om 's morgens weer vroeg uit de veren te stappen voor een lekker ontbijt. En na het ontbijt was het opruimen geblazen alle blokhutten moesten schoon achtergelaten worden. De rest van de dag hebben we doorgebracht met onze eigen gastgezinnen ik en Tjeerd zijn samen met ons gastgezin naar een plek geweest waar het smeltwater van mount fuji naar boven komt en uitmond in een rivier het is mooi om te zien dat het water daar vanuit de bodem gewoon omhoog borrelt er was daar ook een feest in volle gang waar er op een oude traditionele manier thee werd klaargemaakt en ook het aannemen, leegdrinken en teruggeven van je theekom moest op een bepaalde manier gebeuren.

Dit zijn zo'n mooie dingen om mee te mogen maken. We zijn ook het park nog even rondgewandeld en hebben genoten van de omgeving. Daarna was het met de auto verder naar het hakone checkpoint onderweg hebben we onze gastgezinnen nog getrakteerd op een zelfgezongen Nederland volkslied en wij werden getrakteerd op het Japans volkslied dit was ontzettend gezellig. Aangekomen bij hakone checkpoint werd ons uitgelegd waarom er zo'n checkpoint was dit was er om er voor te zorgen dat er geen illegale wapens en goederen werden vervoerd en de families gescheiden bleven van elkaar om niet samen

柔

Verslag van Hans

te kunnen werken tegen de shogun. Je kon er alle afdelingen bekijken en zien hoe het er in die tijd aan toe ging. Ook was er een geweldig uitzicht over een meer maar dat werd ons ontnomen door de laaghangende bewolking dat was wel jammer. Later in de avond werd er een Japans diner gegeven voor de Nederlandse en Japanse staf ontzettend lekker moet ik zeggen daarna moesten we er alle-

maal aan geloven omdat de karaokemachine werd opgestart, ik heb zelfs nog een duet met onze Japanse vriend gedaan maar ook nog een met Tjeerd. De avond was nog niet voorbij want Sadayuki had bij zijn vriend nog een afzakkertje gepland voor mij als een soort afscheidsfeestje. Dus weer eten en die goede man had ook een karaokemachine in huis dus daar ging het feestje gewoon door. Maar de volgende ochtend was het gewoon weer aan de bak voor ons want het was nu tijd dat wij de judoles gingen verzorgen Tjeerd had al aangegeven dat het

wel leuk zou zijn als we de les in het teken zouden zetten van het grondwerk (Ne waza). Dat viel in goede aarde want dat werd daar niet zoveel behandeld na de training was er ook nog tijd over om een teamwedstrijdje op te zetten tussen de Nederlandse en Japanse jongens en aan strijdlust ontbrak het niet. Na de wedstrijdjjes werd er afscheid van de judoclub genomen en kregen alle Nederlandse judoka's een diploma van hun huidige kyu graad vanaf nu is deze ook geldig in Japan. Ook aan de nodige cadeautjes ontbrak t niet en we werden er rijkelijk mee bedeed. Weer thuis aangekomen was er weer een verrassing Tjeerd en ik mochten proberen om kaligrafie te schrijven op de traditionele manier met inkt en een kwast.

Ik moet zeggen dat het niet meevalt om dat voor de eerste keer te doen, ook kreeg een ieder van ons een set mee naar huis om daar te kunnen oefenen. Na deze ervaring was het tijd om naar het Kintaro festival te gaan daar aangekomen was het een mooi samenspel van zang dans en leuke spelletjes voor de kinderen ook aan eten was er geen tekort er was op 't laatst ook nog een soort processie waar een twintigtal mensen met een soort tempeltje op de schouder door de straten liepen. Het was alweer de laatste avond bij het gastgezin en er was een barbecue georganiseerd voor mij met Sadayuki en Kimie, zoon en schoondochter en twee nichtjes van Sadayuki.

De avond verder etend doorgebracht en de afgelopen week doorgenomen, later ter afsluiting van het Kintarofestival nog samen met Sadayuki in een luie stoel met een paraplu naar het vuurwerk gekeken.

Die ochtend erop was het laatste ontbijt van mij bij Sadayuki en Kimie dat is dan wel even vreemd het mooie was dan wel weer dat ik zat te eten met chopsticks en Sadayuki met een vork (beetje omgedraaide wereld). Toen kwam het moeilijkste gedeelte het afscheid nemen van je gastgezin en je nieuwe vrienden ik had een week eerder niet gedacht dat dit zo moeilijk kon zijn. En toen Mevr. Satou begon te huilen kon ik t ook niet meer droog houden. Toch wel een band opgebouwd in een

Verlag van Hans

week. Nog even een woord van afscheid en de bus is onderweg naar Tokio om ons af te zetten bij de tempel van de judo Het Kodokan sportinstituut. Buiten foto's genomen van iedereen bij het beeld van Jigoro Kano. Daarna het gebouw in en de hoofddojo bekijken tot onze verassing waren er ook nog wedstrijden bezig dat is wel leuk om te zien. We mochten ook nog even in een andere dojo kijken en de tatami op dit was op zich al uitzonderlijk omdat er normaal niemand op mag die geen lid is van de Kodokan. Daarna stond er voor ons een Japanse lunch te wachten waar we dankbaar gebruik van maakte na het eten gingen we naar Asakusa dat is een grote tempel met een straat van alleen maar winkeltjes waar de toerist zijn hart kan ophalen aan de vele souvenirs die hier te koop zijn. Na een uurtje of wat rondhangen was het tijd om naar het hotel te gaan na het bekijken van de kamers zijn we met de kids naar mc donalds geweest en een beetje door Tokio gelopen. Toen was het tijd om het bedje op te zoeken want we moesten ook weer op tijd uit de veren voor het ontbijt en spullen inpakken om onszelf af te laten zetten op narita airport. Daar aangekomen even bagage inchecken en een beetje winkelen en dan het vliegtuig in voor een vlucht van ong. 12 uur naar

Nederland. In het vliegtuig nog even de week nagelopen in gedachten. Ik vond het de laatste 3 dagen alsof ik al een maand in Japan was omdat we zo waren opgenomen als een van hun dat het gewoon aanvoelde als familie dat heeft mijzelf wel heel veel gedaan. We hebben ook nog e-mail adressen uitgewisseld dus het contact zal nog voortduren de eerste mailtjes zijn al de deur uit. En er zullen er nog veel volgen. Aangekomen op Amsterdam airport zie ik mijn vrouw en kinderen al staan, ik ben toch ook wel blij dat ik weer terug ben. Maar dit is een ervaring die ik mijn leven niet meer zal vergeten.

Groetjes Hans van Raak.

Verslag van Sjoerd

Ik had nog nooit gevlogen dus toen we vertrokken was het vliegen een hele belevenis het was echt gaaf.

Toen we daar aan kwamen gingen we met de bus naar de familie onderweg was er echt van alles te zien. We kwamen dinsdag avond aan en gingen eten met stokjes! (was wel wennen maar wel leuk).

Woensdag: de eerste judo training was echt gaaf we deden daar hele andere dingen , we waren daar erg leuk ontvangen met vlaggetjes.

Toen zijn we s'middags naar een kasteel geweest dat was ook gaaf. Donderdag: het museum was ook wel leuk en de tempel vond ik ook leuk. De waterval was echt mooi!

Het feest s'avonds was wel grappig en geinige spellen.

Vrijdag: de camping was echt leuk vooral het broodbakken en het kampvuur.

Zaterdag : toen zijn we met de familie naar Mount fuji geweest dat was gaaf. Daarna waren we nog naar een museum geweest. Zondag jammer dit was de laatste training daar maar die was wel leuk.

In de middag waren we naar het kintaro festival geweest dat was erg leuk

ik heb daar veel gezien ,vooral het vuurwerk in de avond was mooi.

Maandag:toen gingen we naar Tokyo het was best moeilijk om afscheid te nemen maar helaas niks aan te doen.

Tokyo was echt gaaf daar heb ik veel gezien en vooral mooie gebouwen en kodokan was erg interessant. Toen kwamen we aan in het hotel effe ruste daar . toen vertrokken we weer en we mochten weer naar huis.

Toen we vertrokken mochten we weer vliegen dat was gaaf. Ik heb erg veel gezien en dit zal een leuke herinnering blijven en dit was leuk om mee te mogen maken.

Sjoerd schaap

ありがとう

Bedankt

Namens de groep van Judoklub Tilburg willen wij de Vereniging Tilburg Minamiashagara bedanken voor de mogelijkheid die zij ons hebben geboden om aan deze judo uitwisseling te kunnen deelnemen.

*Namens begeleiders Judoklub Tilburg
Johan Hendrikx*

